

Kulturhistorie i børnehøjde - gennem fællessang

Hundrede små glade stemmer synger i kor en onsdag morgen i Lystrup kirke. Det er skolen og kirken, der samarbejder om at introducere børnene for dele af den danske kultur igennem sang.

Foto og tekst af Caroline Wilms

Med et brag bliver den lave mumlen fra kirkens ydre kroge brudt af høje barnestemmer i højt humør. Tre drenge kommer løbende, kigger ikke rundt, men går fokuseret efter de bedste pladser.

”Yes, der er helt ledigt foran!” råber den ene.

På få minutter er rummet fyldt. De lyse træbænke kan ikke rumme flere, så nogle må stå op i midtergangen mellem bænke.

Det er seks år siden, at Lystrup kirke og Lystrup skole begyndte projektet med fællessang. Salgstalen fra sognepræsten lød på, at en årgang fra skolen kunne komme over i kirken et par gange om året. Det var der så stor begejstring for, at det er blevet til, at 0-5 klasse kommer i kirken en gang om måneden og synger dagen i gang.

Inden børnene kom, var der stille. Udover sognepræsten, Hans Boas, sidder kun to kvinder, ude langs væggen. To ældre, pæne damer kommer gående side om side. Det er navnesøstre Else og Else på henholdsvis 92 og 88 år. De finder også en plads langs væggen, sætter sig og snakker lidt om dagens gøremål. Inden længe er alle stolene ved væggen fyldt op af bedsteforældre og sangglade sjæle. Sognepræsten, der er klædt i ternet skjorte og strik, tager en runde og hilser pænt på alle.

Sognepræsten får hurtigt børnene til at falde lidt til ro, og byder dem velkommen. Det er første gang, der er fællessang i det nye skoleår. Klaveret fører an og spiller op til første sang.

’Godmorgen lille land’ strømmer fra alles munde og det er tydeligt, at det er en sang, de kender godt. Alle synger med. Nogle lidt højere end andre. Nogle så højt at de får et lille prik på skulderen af læren, og et blik der indforstået siger, at det måske er lidt for højt. Teksten er lyst op på den ene væg i kirken med en projektor, så selv hvis man ikke kender teksten, er det nemt at følge med.

Eleverne fra Lystrup skole følger med og synger så godt de kan.

Moderne arkitektur og finurlige former præger kirken fra 1989. Man træder ind fra hjørnet af rummet, og en gang, med lyse træbænke på hver side, viser vej direkte ned til alteret. Selvom solens stråler bryder gennem vinduerne og lyser salen op, er to stearinlys på alteret tændt.

Foruden glæden ved at synge, er formålet, at børnene lærer at samles omkring en fælles aktivitet, på tværs af klassetrin og udenfor skolen. Sangene der synges, er en blanding af både ældre og nyere salmer, sange fra højskolesangbogen og almindelige danske sange.

”De lærer om dansk kultur. Det er en del af vores identitet og vores historie i Danmark. Nogle gange er det også bibelske fortællinger. Jeg skal bare ikke stå og sige til dem, at nu skal i tro på Jesus,” fortæller sognepræsten, Hans Boas.

Eleverne hører om saltminen i Polen.

De to stearinlys på alteret danser livligt til klaverets toner og børnenes sang. Også børnene bevæger sig til musikken. To piger, i matchende sweaters i grå og lyserøde farver, har hinanden i hænderne, mens de svajer fra side til side.

Efter anden sang er der rig mulighed for at hvile stemmebåndet, for sognepræsten, har medbragt en historie. Det er stor forskel på, hvilke historier der bliver fortalt. Nogle kender de, andre kender de ikke. Det kan både være fra biblen, danmarkshistorien eller et eventyr. Men i dag, skal det handle om noget andet.

Hans Boas har nemlig været en tur i Polen, nærmere bestemt Krakow. Han fortæller om saltminen, der ligger 101 meter under jorden, om de flotte figurer dernede og den underjordiske kirke. Han fortæller også en historie om en ungarske prinsesse Kinga og den polske hertug Boleslaw. Udover et spørgsmål eller to undervejs er alle stille og følger nøje med.

Det er ikke kun børnene fra Lystrup skole, der får noget ud af fællessangen. På stolene langs væggen er der smil over hele linjen og alle deltager aktivt. Else og Else er også rigtig glade for arrangementet. De er jævnlige nede og høre børnene synge.

”Jeg er her, så meget jeg kan. Det er sådan en positiv oplevelse. Det er jo en dejlig måde at starte dagen på,” siger Else på 92.

Else på 88 er enig. Hun er i det hele taget glad for musik. Selv har hun sunget i kor siden 1956 og synger stadig fast i forskellige kor, og har tænkt sig at blive ved, indtil hendes stemme ikke kan mere. Else på 92 sætter sig altid ved siden af hende, for at høre hendes sang.

”Hun synger simpelthen så smukt,” fortæller hun og smiler.

Joanna er den sidste sang, der synges i dag. Teksten på væggen er prydet med billeder af Peter Pan. Det er den sang, børnene synger højest på, og med ekstra tryk på ”*ta' mig med, ta' mig med, ta' mig meeed.*” Sognepræsten siger farvel og tak, og børnene er ude ligeså hurtigt, som de kom ind.

